

Magyarán: világok találkozása

Szerencsésnek mondhatja magát a mi nemzedékünk, hogy a világtól olyan hosszú el-ki-avagy bezártság után immár egy emberöltő óta elméletileg bárhová ellátogathatunk, ha megvannak az utazáshoz kellő körülményeink. De a szerencsénk még egy-egy csodautazáson is túlmegy, mivel élőszóban, szemtől szemben megismerhetünk távoli világokat akkor is, ha ki sem mozdulunk szülővárosunkból.

Ezen a tavaszon és nyáron nekem is megadatott ez az öröm, ugyanis két latin-amerikai fiatalembert, a braziliai **Claudino José Cleitont** és a dominikai **Rojas Suero Rodoricket**, két misszionárius elhivatottságú kispapot a sors ide vezérelt, a Nagyvárad-i Római Katolikus Püspökségre, március-

Claudino José
Cleiton Brazíliából
érkezett

tól szeptemberig tartó gyakorlatra. Jövetelük a szó legszorosabb értelmében a véletlennek volt köszönhető, mivel a Redemptoris Mater (A Megváltó Anyja) evangelizációs szeminárium tagjai lévén a világon bárhová mehetek volna, ahol római katolikus közösségekben gyakorolhatnák a hitben való megerősítés munkáját, ha nem is azonnal, de mondhatni, nagyon rövid időn belül megtapasztalva munkájuk eredményét. Sorshúzással döntötték el, hová is kerülnek, s ahogy Rojas Rodorick nagyon vidáman mesélte: amikor ő kihúzta Romániát, azt gondolta, ez afrikai állam, de a sorshúzáson jelenlévők aztán eligazították, megkérdezve, hogy Transsylvaniairól hallott-e, merthogy az országnak ebben a részében lenne misszionárius munkájára szükség. Így már ismerősként hatott a hely, és természetesen el is fogadta a jövetelt: 2014. április 4-én érkezett Szatmárra, ott találkozott az öt hónappal hamarabb, 2013. november 11-én jött Cleitonnal.

– *Nem tudtam, hogy Szatmáron van teológiai oktatás –* szoltam hozzá a mondandójukhoz.

– Nem teológia, hanem ott is van Redemptoris Mater szeminárium, de tulajdonképpen online a svájci Lugano tanintézetével tartottuk és tartjuk a kurzusokat tanulmányaink végeztéig – magyarázták el a fiatal emberek hozzátéve, hogy nekiláttak az olasz és a román nyelv tanulásának, ami aránylag könnyen ment, Cleitonnak a portugál, Rodoricknek a spanyol lévén az anyanyelve. Szatmáron viszont kiderült, hogy magyarul is meg kell tanulniuk, merthogy a római katolikus hívek zöme magyar.

– *Első hallásra milyennek tűnt a magyar nyelv?*

Cleiton és Rodorick összenéztek, mosolyogtak, én viszont rögtön jeleztem, hogy őszintén elmondhatják a véleményüket, mire meg is tudtam, hogy az első vasárnapi misehallgatás után Cleiton benyomása az volt, hogy afféle mikk-makkolás, Rodoricknak pedig, hogy folyton csak azt mondogatja a mi-

Rojas Suero Rodorick a Dominikai Köztársaságból jött a Partiumba

sézó pap, hogy „peleketeke”. De ez az első benyomás hamar elmúlt, mivel nekifogtak a nyelvek tanulásának: hetente három nap magyarul, két nap románt és mindennap olaszt.

– *Mennyire volt jó ez a közös tanulás, nem zavarodott-e össze a háromféle szöveg?*

Szinte egyszerre mondták, hogy jól lehet így, együtt tanulni, mivel nagyon különbözik a három nyelv, és nem téveszthetők össze.

– *Hogy alakult a tudásuk?*

– Négy hónappal ezelőtt Margittára kerültem, és ott Fügedy Anikó tanítónő kezdett velem foglalkozni – mesélte Rodorick. – Semmit sem tudtam elolvasni, de hallás után ezt-azt beszélni már igen. A tanárnő tanított meg arra, hogy szótagolva próbálkozzam az olvasással, de hosszabb szavaknál még beszéd közben is jól jött a szótagolás.

– Sajnos Szatmáron, a szemináriumban nem volt kivel beszélni magyarul, gyakorolni az elméleti ismereteket – mondta Cleiton, azal folytatva, hogy épp ezért örülnek a Váradra jövetelnek, mert itt a püspökségen is mindenki tudnak beszélgetni, tehát állandóan gyakorolni.

Mindkét fiatalember hangsúlyozta, mennyire megfelel a velem együtt végzett munka stílusa, vagyis az, hogy rengeteget beszélgetünk a legkülönbözőbb témakörökben, és tartjuk magunkat ahhoz, amit a lelegején kértem tőlük: ha valamit nem értenek, azonnal kérdezzék meg, mert maguktól nem biztos, hogy rájönnek. Mindketten örülnek, hogy a közös munka egyik legnagyobb eredménye a majdnem folyékony olvasni tudás, ami szinte találkozásról találkozásra javul. Böcskei László nagyváradi római katolikus megyés püspök nagyon meg van elégedve velük, és most már állandósult szokás lett, hogy ők olvasák a miséken a szent szövegeket. Büszkén mondták, hogy állandóan csak magyarul beszélnek a körülöttük lévőkkel, és azt is megemlézték, mennyire hasznosnak bizonyult, amit az első órákon mondtam, mármint az, hogy hangosan olvassanak, s ha lehet, szótagolva.

Rodorick elmondta, Margittán milyen sokat tanult az öregotthonban tett látogatások során, mert nemcsak beszélgettek, de sokat olvasott is az amúgy nagyon magányos időssekkel együtt. Hasonlót mondott Cleiton is, ő hétfőnként mindig ment a Szent László iskolába, részt vett az órákon, nagyon jól megértve magát a gyerekekkel. Szeptemberben, amikor visszamennek Szatmárra, ott is hasonlóképpen akarnák folytatni.

– *Végezetül azt szeretném megkérdezni, hogy változott-e a magyar nyelv hangzására, hangulatára vonatkozó véleményük az előszörre hallott szövegekhez képest?*

Vidáman, örömmel mondták: most már nagyon tetszik a hangzás, de annak is örülnek, hogy megszokták a spanyolhoz és portugálhoz képest fordított szórend használatát. Nekem különösen jólesett az az őszinte „vallo-másuk”, hogy nem kényszerből, szükségből tanulják a magyar nyelvet, hanem mert érzik az isteni szeretetet és segítséget ahhoz, hogy a környezetükben élők érzéseit a nyelvük használatával sikerüljön viszonzniuk.

– *És hogyan tovább? Nem fogják nagyon hamar elfelejteni a tanultakat Brazíliában és a Dominikai Köztársaságban?*

– Nem, mert itt maradunk – mondták egyszerre. – Ezért is tanultunk ilyen szorgalommal, mert a magyar nyelv elsajátítása a misszióknak értelméhez is tartozik, hisz azért vagyunk itt, hogy az emberekkel is megismertessük az isteni szeretet nagyságát.

Molnár Judit